

Sygn. akt II KZ 11/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 17 kwietnia 2014 r.,
w sprawie **A. K.**

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału IV
Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt ... 22/13, o odmowie przyjęcia kasacji od
wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 października 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 8 stycznia 2014 r. Przewodniczący Wydziału IV
Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. odmówił przyjęcia kasacji
skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 października 2013 r., ...
432/13 zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 maja
2013 r., sygn. akt ... 689/12. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że kasację na
korzyść można wnieść wyłącznie od wyroku, którym wymierzono karę pozbawienia
wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Przewodniczący Wydziału
IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. wskazał, że wobec skazanego
nie została wymierzona taka kara, zaś w kasacji nie podniesiono zarzutów
odwołujących się do uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

W zażaleniu na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji obrońca
skazanego podniósł, że wbrew stanowisku Przewodniczącego Wydziału IV

Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P., kasacja opierała się m.in. na zarzucie z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., bez bliższego jednak określenia, na czym miałyby polegać zaistniała w sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza.

Zażalenie nie jest zasadne. Lektura kasacji nie pozostawia wątpliwości, że ani w jej petitum, ani w uzasadnieniu nie pojawia się żaden zarzut, który można by łączyć z treścią art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. W petitum kasacji jej autor wskazał na naruszenie prawa materialnego tj. art. 191 k.k. i art. 157 § 1 k.k. oraz na naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 2 i § 3 k.p.k. oraz art. 41 § 1 k.p.k. Można się jedynie domyślać, że obrońca skazanego w sposób oczywiście wadliwy utożsamił zarzut naruszenia art. 41 k.p.k. z bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Wyraźne brzmienie tego ostatniego przepisu przesądza jednak, że chodzi o sytuację udziału w wydaniu orzeczenia osoby podlegającej wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. a nie 41 k.p.k. Od profesjonalnego obrońcy należałoby oczekiwać znajomości regulacji prawnych określających podstawy kasacji, bo taki też jest powód wprowadzenia wymogu sporządzenia kasacji przez adwokata lub radcę prawnego. Nie może przy tym ująć uwadze Sądu Najwyższego wyjątkowa niestaranność w przygotowaniu kasacji, skoro w petitum pisma sporządzonego przez adwokata G. S. wskazano, że podstawą wniesienia kasacji jest art. 398 Kodeksu postępowania cywilnego w zw. z art. 398⁴ § 1 tegoż kodeksu. Nie wydaje się przy tym, by była to oczywista omyłka adwokata sporządzającego kasację, skoro w dalszej części tejże kasacji, zawierającej wnioski obrońcy skazanego, zawarto stwierdzenie: „w świetle art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 k.p.c. wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako skargi oczywiście uzasadnionej i zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 4 wnoszę o uniewinnienie (...)”.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.